

og som ganske simpelt viste, hvad en Bondegaard indbringer, hvad der er dens rene Indtægt. Paa den ene Side var Brutto-Indtægten opført. Der var opført, hvad der var avlet af Sæd, indbundet ved solgte Kreature, anvendt til Slagtning, Boligernes Værdi og saa fremdeles, kort hvad der virkelig var Bruttoindtægten. Paa den anden Side var opført alle Udgifter, til Saasæden, Folkelønnen, Skatter, Liende osv. Og saa udkom der et Resultat, som viste, hvor snart der naaes 1200 Rd., naar man, vel at mærke, regner med Alt, hvad der af en velhavende Bonde bruges til Bolig, til Familiens Underhold, til Klæder, til Børnenes Opdragelse, til Behageligheder og Bekvemmeligheder. Og naar nu dertil kommer, at en slig Beregning ikke, som der er sagt, kan afvises med, at der ansattes vilkaarlige høje Priser, naar man tager de sidste Aars gangbare Priser eller endogsaa blot de to sidste Aars, saa mener jeg, at hvo der veed, hvad det nu koster at leve, og hvad der bruges i en nogenlunde velhavende Landmandsfamilie, maa indrømme, at denne Beregning af de 1200 Rd. nok vil holde Stik. Det er sagt, at Alt, hvad jeg havde yttret, ikke var bedre, end hvad Andre havde yttret. Det forlanger jeg ikke, at det skal være. Men derimod forlanger jeg, at den ærede Rigsdagsmand skulde have bemærket, at jeg henviste til det statistiske Bureau. Jeg har ikke paaberaabt mig Andet end Valgbarhedslisten for 1852—53. Han kan selv gjennemlæse dem i de statistiske Tabeller; der vil han finde, at alle de Tal, jeg har opgivet, ere opgivne aldeles nøjagtige. Jeg holder Bureauets

Opgivelser i min Haand, men jeg har ikke villet fremlægge dem, da de staae i trykte Skrifter. (I Scherning: Men de 4000 Slesvigere!) Dernæst har jeg gjort nogle Calculer, disse Calculer har jeg støttet paa Kjendsgjerninger, og dem har jeg nok hørt latterliggjorte, men jeg har sandelig ikke hørt dem gjendrevne. Det er vist og sandt, at ved Udvidelsen af Aldersgrænsen vil forholdsviis den producerende Klasse faae den største Tilvært. Det er vist og sandt, at naar man ikke bryder sig om Valgbarheden, men vel om Valgretten, saa vil der finde en Udvidelse Sted. Det er vist og sandt, at naar Velstanden tager til i Landet, naar Priserne stige paa Produkterne og Censur er sat efter Penge, saa skal det føre til en Forøgelse af Valgernes Antal. Lad os faae den Beregning! — siger man. — Jeg kan nu vistnok ikke sige, hvormange der vil komme til, men at der vil komme Mange til, det er vist og sandt. Den ærede Taler forlangte, at jeg skulde forelægge Beregningen for Slesvig. Jeg har modtaget den givne Oplysning af Hertugdømmet Slesvigs Minister. Der har kun fundet en foreløbig Undersøgelse Sted, som vel ikke kan være stiftet til at fremlægges. Forresten skal jeg bemærke, at hiin Minister opgav mig 4600, men at jeg for at være sikkerere og for ikke at mislede, kun anførte circa 4000. Men lad nu saa være, at jeg har uret. Mand, som jeg har den største Agtelse for, holde paa den almindelige Valgret, og jeg hører selv ikke til dens stærke Modstandere, dersom der kan skabes andre betryggende Midler, og navnlig hvis Magten hos Forsamlingerne begrænses.